

[Krag.]

Ordet, hvorledes den høje Regering vilde dække dette og næste Finansaars Underskud, som uden Hensyn til den Vinterhjælp, som den højtærede Statsminister har annonceret der vil kræves til de arbejdsløse, vil andrage mindst 70 Mill. Kr. Det var dog rimeligt, om den høje Regering, nu da vi nærmer os Udløbet af første Halvdel af indeværende Rigsdagssamling, kunde give Folketinget Oplysning om, ad hvilke Veje den finansielle Hovedopgave tænkes løst, men ikke et Ord har vi faaet derom. Den højtærede Finansminister siger, at Finansloven bør være i saa nøje Overensstemmelse med de virkelige Forhold, som det er muligt at bringe den, og det er en ganske naturlig Udtalelse, særlig for Skaberen af den „ærlige Finanslov“, hvad Finansministeren ved alle Lejligheder roser sig af at være, og hvad han ogsaa roste sig af forleden Dag, da han havde Ordet.

Nu vil jeg ikke nægte, at jeg finder Ærligheden af den Finanslov, hvorunder vi lever, mildest talt meget tvivlsom, thi da den vedtoges her i den høje Rigsdag ved forrige Finansaars Udløb, da var den højtærede Finansminister længst klar over, at Indtægtsbudgetterne langt fra vilde holde, og at Udgiftsbudgetterne væsentlig vilde øges. Men at 1933—34-Budgettet, som her foreligger til Behandling, er uærligt og ikke paa nogen Maade svarer til de Forhold, som det finansielt skulde være Udtryk for, er aabenbart for alle. Det er et Forslag, som er bedre til at gaa til Valg paa end som Grundlag for Rigsdagens Arbejde med det finansielle Problem, og jeg kan derfor ikke undlade at ønske den højtærede Minister til Lykke til en fremtidig Udvikling — hvis han da skal fortsætte ret længe som Finansminister —, som ikke blot sætter ham i Stand til at medarbejde paa Tilvejebringelsen af en ærlig Finanslov, man ogsaa til at udarbejde et Forslag, paa hvilket det samme Adjektiv kan anvendes.

Jeg maa med det samme henlede Opmærksomheden paa, at foruden det store finansielle Problem: Dækning af indeværende og næste Finansaars store Underskud, er der ogsaa det store Problem, som knytter sig til den Kreditnød, som hjem søger vort Folk, en Kreditnød, som møder ikke blot insolvente, hvad der maaske ikke er noget at sige til, men i høj Grad ogsaa de solvente, og som skaber de største Vanskeligheder, fordi Laanemulighederne er minimale, trods den overordentlige Grad af Likviditet, som præger Banker og Sparekasser, kort sagt, alle Pengeinstitutter paa nærværende Tid.

Jeg tillader mig at udtale Ønsket, jeg kan sige Kravet, om, at hele dette Problem snarest af Regeringen optages til Overvejelse og Løsning, saaledes at der derigennem kan skabes Muligheder, der nu hensyner som Følge af, at Midler ikke kan stilles til Raadighed til Virksomheders Opretholdelse og til nye Virksomheders Igangsættelse.

Jeg vilde saa gerne gøre nogle Bemærkninger i Anledning af det fine Besøg af den fhv. Folkekommissær, vi havde for en 14 Dages Tid siden. Jeg tillod mig at spørge den højtærede Statsminister, hvorfor den famøse Indrejsetilladelse var blevet givet, og vi ved nu, at den højtærede Statsministers gode Hjerte har spillet ham et Puds i denne Forbindelse, et Puds, som er meget beklageligt. Thi den højtærede Statsministers Hovedbegrundelse var den, at Trotzki er en landflygtig Mand, forjaget fra det Land, hvor han har været Minister, og saa skulde man altsaa ikke undre sig over, at den højtærede Statsminister for en Tid lukkede Danmark op for denne plagede Mand.

Det er rigtigt nok, at han er forvist fra det Land, hvor han har været Minister, om det er for hans Dyds Skyld eller det modsatte, skal jeg lade være usagt, men han er i hvert Tilfælde en Mand, som intet andet Land ønsker paa sine Enemærker, Skaberen af den Kommuniste efter russisk Tilslut, som den højtærede Statsminister ved anden Lejlighed udenfor denne Sal har betegnet som „Lus i Arbejderbevægelsens Pels“, den Kommuniste, hvis Førkyndelse, i dansk Anretning ganske vist, vi nu har Lejlighed til at høre ogsaa i denne Sal, vistnok ikke altid til den højtærede Statsministers udelte Glæde.

Den højtærede Statsminister siger, at der har her i Landet gennem Tiderne været mange Gæster, hvis Hænder og hvis Samvittighed ikke var bedre end Trotzki's. Det er muligt, jeg ved det ikke, men naar den højtærede Statsminister siger det, er det vel rigtigt, jeg tør vel efter hans Ord gaa ud fra, at det er han en Kender af, og jeg tør ikke modsige ham; men i hvert Tilfælde er der vistnok blandt Gæsterne i dette Land ingen, hvis Gerning har fyldt Millioner og atter Millioner ud over Jorden, med større Afsky og Gru, ingen, som i den Grad har været og er et Forargelsens Tegn som den omtalte Gæst. Jeg ser ikke, at der for den højtærede Minister har været anden Grund til at skaffe nogle Tusinde Københavnerne en skrupkedelig Aften, som Hr. Trotzki's Tilhørere fik, end den, at en socialdemokratisk Forening, der efter min Mening ved Indbydelsen har givet sig selv Attest for, at